

491914/3

ANUL I.—No. 1.

15 BANI

1 MARTIE 1894.

REVISTA CONTIMPORANA

APARE LA 1 ȘI 15. ALE FIE-CĂREI LUNI

Abonamentul: în țară pe an 4 lei, — In streinătate pe an 6 lei

SUMARUL :

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Octav. — *Invidia în Literatură*

Ioan Basarabescu — *Ninge* (nuvelă)

Polit. — *Prietenia în Literatură*

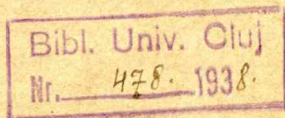
Al. Obidenaru. — *In noaptea eternă* (poesie)

Dem. Moldoveanu — *Triolete*

Octav. — *Zimbiri* (poesie)

Premii abonaților, Știri literare — artistice, Varietăți, recreații.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : CALEA MOȘILOR No 251

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA MODERNĂ, GREGORIE LUIS, STRADA ACADEMIEI, 24

1894

REVISTA CONTIMPORANA

APARE LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CĂREI LUNI

INVIDIA IN LITERATURĂ

Dacă ne aruncăm privirea către jumătatea acestui veac, zărim iluștri bărbați, cari s'au jertfit o viață întreagă, pentru binele patriei și îmbogățirea literaturii noastre, — genii puternice, suflete alese ca: Heliade, Alexandri, Asachi, Bolintineanu.

Pe atunci, aceștia lucrau pentru un același ideal: pentru revendicarea drepturilor noastre, pentru ca în urmă să putem înainta în ceea ce privește cultura. Astăzi, dupe ce ne-am văzut puțin mai stăpâni pe noi, când s'a început și la noi să se dea literaturii meritul și locul ei de onoare, când cu alte cuvinte am putea să ne ocupăm mai serios de artă, ei bine astăzi nu facem de cât să ne urim unii pe alții, să ne certăm și în fine să sfirșim prin a recurge la trivialități.

Nu voim ca să facem personalități, dar sînt sigur că or cine a observat certurile dintre puținii noștri literați, certuri, care adesea nu aū în vedere de cât o ură personală, fără a relata adesea orî nici chiar greșelile celui pe care'l critică, mulțumindu-se a fabrica câte-va frase bine ticluite, prin care să spue că X nu e poet, or că Y nu e artist în puterea cuvîntului.

Or cine a urmărit fasele literaturii noastre, și-ar zice de sigur că momentul actual e foarte priincios desvoltării literaturii noastre, că, cu alte vorbe, ne mai avînd nici o piedică, care să ni se opue, ar urma forțamente să ne călăuzim în scrierile noas-

tre de un ideal măreț, care să întrupeze frumosul, plăcutul, și, pe cât e posibil, și utilul. Și ce rezultat frumos am obține!

Am arăta atunci și în afară, că nu sintem numai o ceată de gâlcevitori, ci niște demni descendenți ai unui popor plin de simțuri artistice și vom avea și noi o altă vază în fața popoarelor civilizate.

* * *

Vom discuta în numerile viitoare tot ceea ce ar putea contribui la înfrățirea scriitorilor noștri și vom căuta în tot d'auna să propagăm asociațiunile literare, atât de căutate și de rodnice în alte țări și atât de puține și de disprețuite la noi.

Octav

N I N G E

Nici un mușteriu; și afară ninge de două zile. Ca o povară tristă apasă iarna din ce în ce mai greu asupra satului. Cât alb se deslipește din negura cerului, câtă mișcare din neclintirea lui!.. Din odaia vecină, cărciumarul se uită printr'un ochiș de geam în prăvălie. Nici un mușteriu; și afară ninge, ninge într'una de două zile.

— Mușterii... Clienții! zice el; și în ochi i se zugrăvește atâta amărăciune că întoarce capul și își mână privirea pe ferastră afară.

Albul zăpezei domnește pretutindeni. — Curtea are înfățișarea unui om, care a adormit plângând: o liniște silită, liniște de spital... Rămășițele unui stângen de lemne se tăvălesc risipite în zăpadă. — O roată veche, cu spițele rupte, stă rezemată de gard. — În fund cotețul găinilor și alături coșarul vacei: nici găini nu mai par că sînt în coteț, nici vaci în coșar... Atât de meșteșugit știe să ucidă liniștea iernei.

Și cărciumarul, om încă tânăr, adâncit în gânduri, asistă, ca într'un vis, la acest omor al firei.

E așa de palid, și face atâta contrast paloarea feței lui cu simplitatea lucrurilor din odaie, în cât, uitându-te la părul și la barba lui mare și neîngrijită, la această figură visătoare de

artist nenorocit, de sigur că întâia întrebare, pe care 'i-ai pune-o, văzându-l în acest loc, ar fi:

— Unde e cărciumarul?..

Intristarea vremei l'a dat iar pradă gândurilor. De atâtea ori a vrut să se smulgă acestei porniri care'l omoară. Tabloul vieții lui nefericite, însă, îl urmărește în singurătate.— Și cât de încet și pe nesimțite îl ucide acest tablou!

Mintea îi alunecă pe povârnișul trecutului cu o iuțeală teribilă, neînfrănată... Se vede școlarul sărac, rătăcind pe stradele Bucureștilor, strângând la subțioară cel mai rupt ghiozdan din clasă, și în potrița gerului iernei apărât de niște haine, cărora zadarnic încercase să le găsească seamăn unde-va. — Sărmanul tatăl-său! popă de țară, bătrân, cu trei fete mari, cu atâtea copii morți, a căror îngropăciune îl îngropase afund în datorii, cât putea să mai trimeată singurului său fecior, sprijinul bătrânețelor sale? Mâna îi tremura pe evanghelie și ochi-i, abia deslușia cuvintele, — cântecul lui era îngânarea teribilă a celor din urmă sfortări, pe care le inspiră lupta pentru trai.

Când bătrânul muri, Radu tocmai isbutise, cu un certificat de patru clase gimnaziale, să intre unde-va, într-o slujbă.— Iși ajută muma și surorile câți-va ani. — Când una din surori, măritându-se, avu puterea să dea adăpost și celor-l'alte, mâna ocrotitoare a lui Radu se depărtă cu încetul și vârtejul vieții de oraș îl răpi.— În slujbă avu un noroc orb.— Înaintă la intervale scurte; în cât-va timp i se dete un post de încredere, unde afacerile bănești formaū cheia principală.

Aci intervine o pagină frumoasă..., cea mai frumoasă pagină din viața unui om: iubi... Apoi pagina cea frumoasă se sfârșește. Se însură... Copiii sosiră; cu ei: greutăți mai mari. — Firea lui oare-cum voioasă, înăbușită în copilărie de realismul cel mai grozav al mizeriei, voia să-și răsbune acum, scaldându-se cât mai mult în acest ocean de bine: Casă deschisă, serate, slugi, guvernantă, șosea, muscal.. La un control ce i se făcu, o sumă însemnată de bani lipsea. Trebui să răspundă de danși.—Nefiind probe destule de vinovăție, dar nefiind nici probe contrarii, fu osândit puțin, dar fu osândit..

Intre el și lume se deschidea acum o ușă grozavă pentru tot-d'a-una: ușa prejudețiilor sociale.— Copilul mizeriei se întorcea de unde plecase. — Inșă drumul făcut prin raiul belșugului

și al *considerațiunei* oamenilor i se săpase pentru veșnicie în inimă.

Când se întoarse în satul lui și deschise pe credit o cârciumă, cel dintâi țăran, cu care de silă dete mâna frățeste, păru că i calcă pe suflet. — Se ascunse ca să poată plânge și plânse așa de dureros, că din acea clipă simți cum ceva se duce din tr'nsul, cum i se întunecă gândirea, și se înspăimântă. — Fu o luptă crâncenă.—Frica îl înbărbăta într'un chip nespus :

— Să mor, da..., să mor... vreaū...; dar nu să mă tîmpesc!!...

Și cât-va timp isbuti să și stăpânească restriștile.

Femeea lui se arată mai tare. Crescută la oraș, viața de țară îi era așa de necunoscută, în cât acum, dupe atâtea nenorociri, îi păru ca unic mijloc de refugiū.— Munca, pe care o puse dînsa, pentru ca negoțul să meargă, îi părea lui așa de nefirească și așa de silită, în cât prin aceasta durerea îi crescū.

— „Cine știe dacă nu m'ar fi lăsat — cugeta el — de n'ar fi fost orfană și streină. — Și, când mă gândesc că mai poate fi cine-va în lumea asta, care să aibă nevoie de sufletul meu!!

Băiatul cel mare, luat din școală, își perdea această parte a vârstei așa de scumpă, între sticle, lângă țigheea: un filosof de nouă ani, care învață de vreme suferința, fără s'o cerceteze, care oftează une-orî mult și adânc, și mai nu știe de ce.

Pentru întâia oară iernău în acest loc. — Toamna fiind frumoasă, nu simțișe cum trecuseră cele câte va lunî.

Întâia zi de ninsoare, însă fu întâia zi de doliū pentru snfletul lui bolnav. Copiî dormeaū în odaia vecină pe un pat mare, țărănesc, în jurul mamei lor. Atata oboseală era în fața acestei femei, în cât, pe lângă figurile îngerești, nevinovate, de lângă dînsa, părea așa de îmbetrănită de acel soi de bătrânețe timpurie și nenaturală, cum numai adevărata nefericire știe să zugrăvească. Negreșit, cel mai bun pictor e mizeria.

Radu se uită la acest grup, pe care întâmplarea l-a așezat într'un chip aproape artistic.

Apocope în același timp, ochii i se pierd de o-dată pe câmpia ce se 'ntinde dincolo de gard, și în orizontul întunecat, în care ninsoarea se joacă în milioane de fulgi nebuni, gândul trecutului și al viitorului se ciocnesc așa de puternic, în cât o scânteie albă pare că scapără în mintea-i.

-- Lumea, societatea, m'a ucis — își duse el speriat, și eă am dreptul să ucid pe cine-va.. Pe cine să ucid?

Și dupe o clipă de gândire :

— Am găsit pe cine... E cine va, care prea e viu, care cu viața lui așa de aprinsă mă chinuește, mă supără, mă enervează !... E cine-va, care trebuie omorît.. E simțirea mea. — Ea singură m'a rămas acum dușmană, ea mă doare, când mă uit la copii și la nevastă, la aceste icoane veșnice ale timpului, pe care vreaș să'l uit...

Și adaoșe, rizând :

— Da.. s'o ucidem ! Tot 'm'i-era mie sete !

Și deschizând ușa, intră în cârciumă, ia dintre tinichelile de vin pe cea mai mare, ridică un oblon și se coboară pe treptele umede, în pivniță.

Peste un ceas, copiii îl gășiră acolo, călare pe un butoi, cu tinicheaua golită la gură. — Se înspăimântară și trimiseră plângând pe mama lor.

Cum îi cunoștea în de ajuns amărăciunea, de multe ori dăduse ton de glumă lucrurilor celor mai triste femeia aceasta atât de răbdătoare :

Când îl văzu, rise :

— A, Radule ! par'că ești zeul vinului.. Domnule Bacus haide suș, căci avem mușterii..

El o privește lung, nepricepând-o, și așa de rătăcit, în cât infiorată de o frică neînțeleasă, face un pas înapoi ca să fugă ; însă el începe să vorbească. — În fundul beciului, glasul îi e înăbușit, sinistru, dureros... Vorbește intrerupt, pe nas, ridicând a lene mâna dreaptă, care'i cade greoaie în jos, aducând mereu degetul la tâmplă ca un bătrân când face morală :

— Elviro dragă, nu sint... domnu... Bacus... Te 'nșeli !.. Eă sint Gambrinus... Fost-ai *quelquefois* la Carul cu bere?... A'i văzut pe ăla călare pe butoi ? Ei, da ! iar tu, nevasta mea, tu ești madam Gambrinus, femeia lui Gam..., zeul, ze. ..ul. .

— Zeul berei, zise ea incremenită.

— Aașa . berei ! !.....

Și afară ninge, ninge într'una de două zile. — Ca o povară tristă, apasă iarna din ce în ce mai greă asupra satului...

I. A. Bassarabescu

PRIETENIA ÎN LITERATURĂ

În istoria literară adesea trebuie să se facă o bună parte unor factori cu totul streini literelor, cum sînt politica, religiunea etc. Unul din acești factori este și prietenia, sau legăturile ce unesc pe artiști și literați între ei, prietenia ce nu este provenită din simpatia sau admirația ce simt unii pentru operele altora, ci care din contră îi obligă în cât-va, și întru cât nu vedea îndată, să găsească bune sau admirabile anumite opere numai pentru că sînt iscălite de numiri cunoscute, de amici intimi.

De contrariul prieteniei, de gelozie, vrăjmășie sau de simpla antipatie s'a ținut nu arare-ori socoteală în clasificarea operelor de artă și nu arare-ori o critică a unui scriitor autorizat a rămas fără de efect, odată cunoscută cauza care l'a determinat să o facă. Este destul a cita criticele lui Gustave Planche, studiul lui Sainte Beuve despre Chateaubriand, părerea lui Corneille despre Racine, pe care 'l considera inferior lui Boursault, etc.

Nu tot același lucru se poate spune și despre rolul și efectele prieteniei în literatură—și determinarea de și pe scurt și necesarmente fragmentar, cât trebuie a se ține compt de această influență vom căuta a arăta în rindurile următoare.

Prietenia în literatură ni se prezintă în două cazuri și efectele ei vor fi prin urmare de două feluri: când prietenii, scriitorii sînt artiști de talent și când ei sînt mediocri. Este evident că în primul cas efectele vor fi din toate punctele de vedere fericite: emulația ce va produce niște opere de valoare, orizonturile noi ce va deschide cugetărei și artei, perfecționarea către care se va tinde mereu, și către care se va apropia mereu forțele reunite ale unor scriitori de talent etc, etc. Numeroase sînt exemplele, care s'ar putea cita, de rezultatele bine făcătoare ale prieteniei între genii sau talente. Casul lui Goethe și Schiller, și mai tîrziu al grupărei parnasiene sînt de o elocință ce se poate lipsi de or-ce comentariu. Nicî o dată literatura germană nu a produs opere de o valoare mai ridicată și mai susținută ca în timpul prieteniei marilor scriitori de la începutul acestui secol, după cum de asemenea nicî odată poezia franceză nu a numărat o pleiadă mai numeroasă de poeți talentați ca acea ce constituie grupa-

rea numită parnașiană. Nu vorbim nimic de colaborarea a doi sau trei scriitori la o operă comună, rezervându-ne a o trata mai pe larg într'un articol special.

Trecând acum de la aceste influențe ascunse pentru public, și care nu se pot deosebi de cât printr'o analiză quasi-chimică a criticei literare, la partea externă a lor, la influența ce lucrează nu atât asupra scriitorului însuși cât a reputației sale, influență care prin urmare este suferită de public mai mult de cât scriitor, s'ar constata și aci că ea este destul de considerabilă, poate chiar mai considerabilă de cât în cazul precedent. Într'adevăr publicul, luat în bloc, este incapabil de a 'și face prin sine o idee clară și justă despre un scriitor. De regulă el primește această idee de la criticul ce 'i se pare mai autorizat și acest critic este cel care scrie partea literară la jurnalul cel mai mare, sau care are tirajul mai numeros, sau cel care scrie la jurnalul la care cititorul este abonat. Prin urmare publicul mare va primi reputația unui scriitor așa cum i-o va prezenta criticul, iar acesta i-o va prezenta așa cum îi va conveni să o prezinte, cum i-o va determina temperamentul, cunoștințele sale și în urmă relațiunile sociale sau politice ce va fi între el și scriitorul de care va avea să facă darea de seamă. Dacă dar criticului îi va lipsi una din aceste calități, articolul ce el va face se va resimți poate de o parte din public, parte foarte restrânsă, dar majoritatea nu va observa, va lua de bune afirmările criticului, ratificând ast-fel o judecată provenită din lipsa criticului. Ast-fel dacă un critic lipsit de simțul ritmic, va găsi că poetul, despre care face darea de seamă, are forma perfectă fără ca să vadă numeroasele greșeli de ritm, și dacă acest critic are o reputație de competență pe nedrept câștigată, judecata sa va trece de incontestabilă și poetul de „maestru“.

(Va urma)

Polit

PREMIÎ ABONAȚILOR

Pentru a arăta recunoștința noastră către abonați, le oferim următoarele premii:

I. Amintiri de student: un elegant volum de versuri și proză de d. **I. Dimitrescu (Ghiocel)**. Lei 1.50

II. Spleen, poemă de d. **Alexandru Obedenaru** ” 1.—

III. Comptabilitatea sărutărilor, poemă în XX de cânturi de d. **I. Dimitrescu (Ghiocel)** ” 1.—

Cele din urmă două volume le vom da numai aceloră din domniile abonați, cari se vor grăbi să își achite abonamentul (pe un an), cel mult până la 1 Aprilie.

Banii se vor trimite la adresa administrației.

Premiile se expediază odată cu primirea sumei, adăogându-se și o marcă de 15 bani pentru porto.

IN NOAPTEA ETERNA

Voi să scap de umbra sorței,
Să mă pierd în noaptea morței,
Să rămân numai schelet,
Nedescrisă voluptate
Când sub coaste nu mai bate
Vechea inimă de-atlet.

Vremea, nemilos balaur,
Schimbă părul blond de aur
În șuvițe argintii,
Și figura îngerească,
Începând să se sbârcească,
Angerii devin staffii.

Dar și bătrânețea trece
Un moment adânc și rece
Se arată într-o zi,
O ! și sângele s'oprește,
Inima nu mai svăcnește,
Ochii nu mai pot privi.

Bariera lăcomiei,
Urei, spaimei, mișeliei
Și înaltului dispreț,
Este groapa ce invită
La o viață liniștită
Fără seamăn, fără preț.

O angelică privire
Nevroză întreaga'mi fire,
Aiurai pierdut pe-un val,
Suflet alb, tristă vestală
Stingeți umbra ideală
Pe acorduri de cristal.

Alexandru Obdenaru.

Z Î M B I R Î

XVIII

Când 'm-ai spus că vrei cu mine să te fotografiezi,
 Ca să poți să 'm-î faci portretul și cu drag să mi-l păstrezi,
 Ți-am răspuns: „Idea-i bună“ și cu drag te-am aprobat.
 Căci ce cugeți tu, adesea par 'că eu am cugetat;

Dar când vruse fotografia să ne-așeze mai plăcut,
 Și când fuși mai lângă mine, m-î-a venit să te sărut.
 Remânând în urmă singuri, așa mult ne-am sărutat,
 Că la urmă fotografia gură 'n gură ne-a pozat

Octav

O C H I I E I

(Triolet)

V. S.

Sub ochii care m'aū robit
 Am stat aseară multă vreme
 Și-am fost atât de fericit
 Sub ochii care m'aū robit;
 Căci, lacom — lacom, am citit
 Nemuritoarele poeme
 În ochii care m'aū robit,
 Cu focul lor, de multă vreme.

Dem. Moldoveanu.

Ș T I R I

De la începutul anului până acum aū apărut următoarele
 scrieri mai importante:

Rustice de d. N. Rădulescu-Niger, în editura librăriei Socec
 & Comp.

Intim și Sensitive de d-l Traian Demetrescu.

Nuvela alese de d. Dim. Teleor.

Comptabilitatea sărutărilor, poemă în XX de cânturi de d-l I.
 Dimitrescu (Ghiocel).

Ca parte științifică, d-l G. Dem. Teodorescu, profesor, a dat la
 lumină o operă de mare valoare: *Istoria filosofiei antice*.

Când ni le vom procura, ne vom da părerea mai detaliat despre fie-care.

* * *

Zilele acestea va apare în Paris un volum de versuri: traducția celor mai frumoase poezii populare de la noi. Autorul iscălește *Lilith*; bucățile sunt luate din colecțiile: Alexandri și Teodorescu.

* * *

Pictorul Obedeanu a primit din partea ministerului cultelor suma de 10000 lei pentru tabloul, care represintă pe M. S. Regele în rezelul din 1877, tablou trimis, dupe cum se știe, M. S. Reginei.

* * *

Anul trecut revista germană, „*Illustrirte Welt*“ ne-a adus știrea că un editor german a tipărit, reunite la un loc, mai multe nuvele traduse dupe *Guy de Maupassant* și *I. L. Caragealli*.

Un prieten ne scrie că zilele acestea va apare a doua ediție din acel volum.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Săptămâna trecută celebrul tragedian frances *Mounet-Sully* și-a luat rămas bun de la publicul Bucureștean, dând în beneficiul său: *Andromaque* și *La greve des forgerons*. — După teatru, studenții i-au făcut vii ovațiuni.

* * *

Societatea noastră dramatică a jucat în timpul din urmă comedia originală: *Lizi* de d. *Polizu-Micșunești*.

* * *

Trupa de operetă din Craiova, de sub conducerea d-lui I. Tănăsescu, a început să dea reprezentații în teatrul Liric. *Prima* piesă a fost: *Der arme Ionathan*. S'a ris foarte mult, mai cu seamă când bietul Ionathan își spunea trecutu-î *glorios!*

A plăcut mult d-nii *Băjenaru*, *Poenaru* și *Tănăsescu*.

D-nele *de Vlădaia* și *Odeseanca* au fost de asemenea bine.

S'a mai jucat *Micado*.

Păcat că publicul nostru nu încurajează mai mult pe artiști. Să fim cosmopoliți în ceea ce privește arta, dar să nu uităm și pe artiștii români.

Cunoscutul profesor și academician, d-nu *Jacob Negruzzi* s'a hotărît a 'și retipări scrierile sale; volumul I: *copii dupe natură* a și apărut.

*
* *

Tinărul C. G. Petrescu, elev al școlii de pictură, va expune în luna Martie mai multe tablouri; atât peisagele cât și portretele acestui viitor artist denotă îndelungat studiu și mult talent.

*
* *

D'avalma de *Marion* a apărut în editura tipografiei „Universul”, volumul conține 160 de pagini și peste 30 de cronici, unde autorul descrie cu mult haz viața de mahala.

*
* *

Domnul Emil Conduratu, absolvent laureat al conservatorului din București, va pleca la primă-vara acestui an la Paris pentru a'și completa studiile sale dramatice.

*
* *

Revue encyclopédique care apare la Paris în editura librăriei Larousse, conține în numărul de la 1 Martie, între alte materii importante două biografii: una a doctorului Charcot, iar cea-laltă a reginei Angliei.

*
* *

La teatrul liric, trupa de operetă din Craiova a jucat Duminică, 27 Februarie: *Clairète* în concentrare. În numărul viitor vom face o seamă supra acestor operete.

VARIETATI

Culmea indignărei. Iată niște versuri scrise de un amoretat uđignat unei tinere dame, care făcea mereu uz de subjonctiv:

Ar trebui să mă aprind,
Ca în urmă să mă stingi?
Ar trebui să te iubesc,
C'apoi tu să mă respingi?
Ar trebui să te urmez,
C'apoi să mă părăsești?
Și 'n genuchi chiar eu să 'ți caz,
C'apoi să nu mă primești?

Cuvânt mititel. Iată un cuvânt german, care conține nu mai puțin de cât 83 de litere:

Juragebirgsgewoesserkorrectionsvorbereitungsgesellschaftskommissionsbevollm. echtigler.

Ceea ce însemnează: Insărcinatul puterii comisiunei a tovară-

și pentru prepararea lucrurilor de purificare a apelor din munții Jura!

Uf! D'abia răsuflu!

Semnificația cuvintelor de femeî. Vom publica, dupe alfabet semnificarea cuvintelor de femeî, dată de un scriitor frances:

Adelaida	însemnează :	bogație
Agata	„	: bunătate
Aglaiia	„	: farmec
Amelia	„	: energie
Aneta	„	: delicatete
Berta	„	: renume
Camelia	„	: gentilețe
Carolina	„	: veghere
Charlota	„	: ideal
Clara	„	: lumină
Constanța	„	: fermitate

Va urma

TOREADORE

*
* *

Onor. confraci de la revistele, cărora le-am trimis revista noastră, sînt rugați a avea în vedere schimbul. — N. R.

Recreatii

In fie-care număr vom publica câte o întrebare, mai mult instructivă, și deslegătorii vor concura la două premii.

Pentru numărul viitor punem următoarea întrebare:

Care e origina cuvîntului și orașului „Ploesci” și cum trebuie să se scrie?

Deslegătorii vor concura prin tragere la sorți, la două premii:

I Monologuri de Țincu și II. Amintiri de student, de I. D. Ghiocel.

Deslegările se vor trimete cel mult până la 10 Martie.

BIBLIOGRAFIE

In curînd va eși de sub tipar *Rondele* de Alexandru Obdenaru, broșura va conține 40 de poezii și va fi ilustrată cu portretul autorului.

ANUNȚURILE COMERCIALE

Se publică cu prețuri foarte avantajoase.

*A se adresa la Tipografia Modernă,
Gregorie Luis, Strada Academiei 24.*

TIPOGRAFIA MODERNA

GREGORIE LUIS

24, — Strada Academiei, — 24

BUCUREȘTI

Acest atelier fiind asortat cu caractere de litere din cele mai renumite fabrici din străinătate, este pus în pozițiune a executa orice lucrări atingătoare de specialitatea sa, precum: Ziare cotidiene în orî-ce formate, Broșuri, Imprimatê necesare consiliilor județene și comunale cu

Prețuri foarte moderate